

*Pe-atuncea nu știam s-o prețuiesc,
Prea tânără fiind. Dar astăzi știu.
Și, dacă zici că-i trădătoare ea,
Asemeni sunt și eu: m-am molipsit,
Dormind atâta vreme împreună,
Și ochii deschizându-i totodată,
Prânzind sau învățând, sărind în joc,
Nedespărțite, pururi la un loc,
Pereche-ngemănată pe pământ,
Ca lebedele albe-ale Iunonei.¹*

William Shakespeare

*Zâmbesc, fiindcă ești sora mea.
Râd, fiindcă nu poți să faci nimic în legătură cu asta.*
Necunoscut

¹ William Shakespeare, *Cum vă place, Opere complete*, vol. 5, Ed. Univers, București, 1986 (n. tr.).

CAPITOLUL 1

Ziua 1, duminică

Vino la Paris. Sora ta e moartă.

Restul cuvintelor din e-mailul lui Sebastien pălesc prin comparație cu aceste prime propoziții. Lumea se oprește – din nou – și trag în piept încă o răsuflare stupidă, șocată, ca și cum ar fi prima dată când citesc mesajul lui în loc de a optzeci și doua oară.

— *Nous sommes arrivés, mademoiselle.*

Șoferul taxiului îmi vorbește fără să se întoarcă, privind-mă curios cu ochi mari, de culoarea cărbunelui, în oglinda retrovizoare. Trage frâna de mână. Degetele butucănoase apasă tastele unei console digitale care afișează în euro costul călătoriei mele de la aeroport. Drumul spre Montmartre se derulează ca prin ceață, în ciuda traficului neostenit al dimineții. Pe trotuarul de lângă noi copiii zburdă de colo-colo, entuziasmați de vacanța de vară, lăsând ambalaje de fast-food împrăștiate în urma grupurilor de câte doi sau trei. Ușile clădirilor din această zonă nordică a Parisului alternează între afaceri cu închirierea filmelor pentru adulți și panouri de sticlă care conduc spre apartamente rezidențiale. Pe deasupra hurei motorului se înalță voci, cuvinte în franceză auzindu-se prin ferestre; un cuplu examinează un acordeon pe o masă pliantă.

Ezit înainte să închid telefonul, apoi se instaurează rațiunea; număr banii pe care îi datorez. Un lucru apreciez cu adevărat în Europa: spre deosebire de monedele americane, euro au mărimea corelată cu valoarea; mărunțișul de zece eurocenți este eclipsat de monedele de cincizeci de eurocenți, care au jumătate din greutatea monedelor de un euro. Puțin îmi pasă de precizia artistică a continentului european de pe fiecare față.

Angela s-a născut cu doar două minute înaintea mea, însă a luat cu ea creativitatea aflată în uter, lăsându-mă să mă infuzez în pragmatism.

Unde se află ea acum? În vreun sertar? Îi este frig acolo? Este singură?

— *Merci, monsieur.*

Pun banii în palma bătucită a șoferului, apoi cobor din taxi. Oamenii trec în perechi prin piața deschisă de lângă stația de metrou Pigalle, ca și cum sistemul de amicitie ar fi obligatoriu – totul este mai bun când împarți cu cineva. Gemene cu păr blond sar coarda lângă o fântână și, la vederea lor, răsufu șuierător. O statuie a zeiței grecești Persefona este aplecată deasupra țâșnitorilor fântânii. Expresia ei cioplită urlă de tristețe și gura îi este încadrată de lacrimi din găinaț de porumbel.

Când Angela a ajuns prima oară aici, a trimis fotografii cu ea în fața turnului Eiffel, cu eșarfe de mătase răsucite în jurul părului întunecat și ochelari de soare care îi acopereau jumătate din chip. Etapa ei Grace Kelly din adolescență nu trecuse niciodată cu adevărat. Atitudinea surorii mele – încrederea că putea rivaliza cu o prințesă – era cea care o făcea atât de fermecătoare pentru bărbați și femei. Singura străină pe care am idolatrizat-o vreodată este Marie Curie.

Când citisem primul e-mail de la Sebastien, în care spunea că Angela dispăruse – și pe al doilea, iar apoi pe al treilea, care anunța moartea ei –, îmi veniseră brusc în minte diverse scenarii. Am încercat să caut explicații logice pentru ilogic: Angela trecuse peste relația lor și nu-i mai răspundea la apeluri. Angela făcuse o călătorie spontană în Turcia (felul ei de a merge mai departe). Angela își strânsese bagajele în toiul nopții și se mutase în alt apartament fără să-i spună. Surorii mele îi plăceau finalurile dramatice aproape la fel de mult ca începuturile romantice.

Mă înșelasem. După ce m-am luptat cu titlurile în franceză de pe site-ul cotidianului *Le Monde* despre un atentat cu focuri de armă în Universitatea Sorbona, unde ea își făcea cercetarea doctorală, am început să dau telefoane. I-am lăsat Angelei o duzină de mesaje vocale. Am sunat la o duzină de numere diferite ale poliției din Paris și am vorbit cu parizieni indignați care nu-mi înțelegeau franceza de baltă. Când ambasada americană m-a contactat ca fiind cea mai apropiată rudă a Angelei, știrile au devenit realitate. Când inspectorul Valentin a sunat să mă informeze în legătură cu posibila ucidere a Angelei, au devenit un coșmar.

— Brățări, *mademoiselle*?

Un bărbat într-un tricou zdrențaros îmi aține calea, legănând brățări împletite, albe și roșii, la cinci centimetri de fața mea. Îmi flutură alta pe la nas, îmi prinde mâna ca să mi-o strecoare pe încheietură, dar mă smucesc și mă eliberez.

— Nu!

Reacționează de parcă l-aș fi plesnit: sprâncene ridicate, gură deschisă. Adaug *merci* la respingerea tăioasă, dar el abordează deja o familie tânără.

„Respiră adânc. Abia ai ajuns aici. Liniștește-te, naibii!”

Îmi scutur tensiunea neașteptată din pumni și-mi ridic privirea către cer. Albastrul senin, pe care se înșiruie fuioare de nori cirrus, îmi umple vederea în timp ce aștept să treacă frica apăsătoare.

Blocul de apartamente al Angelei se află alături de standul unui băcan și are fațada spre cvartahul larg. De-a lungul unei străzi înguste, vizavi de stația de metrou, se întinde o piață agricolă. Pe măsură ce se opresc, prietenii se sărută pe obraz – mai mulți cumpărători decât am văzut vreodată în vreo piață din San Diego –, bucurându-se de atmosferă, făcându-și probabil amintiri fericite, de durată. Melodia năvalnică a unui acordeon formează fermecătoarea coloană sonoră pentru care este recunoscut Parisul și mă face să scrâșnesc din dinți.

Îmi pun jos geanta de voiaj, în fața ușii austere din lemn a clădirii Angelei. Grație unei călătorii cu familia în Franța, mi-amintesc că Montmartre era, acum vreun secol, centrul artei stradale pariziene. La fiecare un metru și jumătate câte un pictor stă lăbărțat pe scaun, lângă tablouri colorate sau fotografii alb-negru.

Îmi place arta plastică – genul care trasează sisteme nervoase și trupul omenesc, schițe din secolul al XVIII-lea. Nu genul care conturează speranțe și dorințe. Artă abstractă și nedefinitul mi s-au părut întotdeauna o pierdere de vreme.

Mie dați-mi un motiv. Dați-mi ceva finit.

Nu și Angelei. Abilitatea supranaturală a surorii mele gemene de a ochi imediat cel mai apropiat bărbat sentimental era anecdotică în familia noastră. Obişnuiam să spunem că putea să audă o muscă strivită de la două case depărtare. Era îndrăgostită de emoțiile și complexitatea unui moment, indiferent dacă era vorba

despre artă, cărți sau privirea cu care vreun puști dolo-fan urmărea mașina cu înghețată care trecea pe lângă el.

Odată citeam pe veranda din spate și am auzit-o plângând. Am lăsat deoparte cartea cu dinozauri și am găsit-o pe Angela în căsuța noastră din copac, la funeraliile unui fluture căruia îi frânsese din greșeală aripile. Neștiind ce să fac, am îmbrățișat-o și i-am spus că am putea să îngropăm insecta ca pe un dinozaur. Iar într-o zi, cineva i-ar fi găsit fosila. Am folosit drept sicriu cutia noului meu microscop și o foaie de ziar pe post de pernă, fără să fi înțeles încă procesul de fosilizare.

Pe interfonul clădirii îi este afișat numele – DARBY ANGELA – și fiecare celulă din corpul meu pare să-și țină respirația, șocată că se întâmplă așa ceva. Apăs butonul. Fără să vreau, îmi închipui cadența nepăsătoare cu care mi-ar răspunde: „Bună ziua, Lună.”

Ochii mi se umplu de lacrimi, căci o văd atât de limpede, încât aș putea s-o extrag din gânduri. Mă aplec spre gratiile de metal – reci față de roșeața care mi-a cuprins brusc obrajii –, în timp ce genunchii mi se lovesc de poarta de fier forjat a intrării vitrate. Sus-pinele îmi urcă în gât, sfâșiindu-l ca să elibereze dure-rea ce mă face să strâng pumnii, când în spatele sticlei își face apariția un bărbat, până în treizeci de ani. Sper-riată, mă dau înapoi în timp ce el deschide ușa; silueta lui înaltă abia dacă încapă în cadrul umbrat.

— *Bonjour, mademoiselle.*

Părul lui întunecat are o cărare precisă, într-o parte.

— Tu ești Shayna?

Mă îmbărbătez în compania acestui străin, care, acum îmi dau seama, este probabil prietenul surorii mele. Un bărbat despre care nici nu știusem că exista până nu-i primisem e-mailurile.

— Da, eu sunt.

— Eu sunt Sebastien. Spune-mi Seb, adaugă el.

Accentul lui se luptă cu consoanele din engleză, îngroșându-le și adăugând silabe suplimentare. „Spune-mi Seb-ă.” În holul îngust, pereții în acvamarin scot în evidență dalele splendide de marmură. Când intru, temperatura scade brusc, iar răcoarea îmi zgâlțâie simțurile. Îmi șterg bărbia, în vreme ce ușa se închide cu un clinchet sec. Cum ar fi fost dacă m-ar fi întâmpinat Angela, în locul acestui Seb-ă? S-ar fi grăbit spre mine, m-ar fi îmbrățișat – uitând ultimul schimb de cuvinte, spus la furie – și m-ar fi strâns până mi-aș fi auzit o vertebră trosnind. Eu aș fi protestat, aș fi mormăit cu glas tare, dar în secret mi-ar fi plăcut, dacă aș fi vizitat-o vreo dată pe când trăia.

Pașii ne răsună prin hol în timp ce Seb mă conduce spre o scară de fier în spirală, pe lângă o ușă simplă pe care scrie *Concierge*. Sub ea, pe un preș țepos, strălucesc titlurile de pe prima pagină a unui ziar. Majoritatea textului poate fi și în rusă, la cât mă pricep s-o recunosc, dar identific imediat titlul coloanei laterale: *Traffic*. În loc să fiu mulțumită că citesc în franceză la Paris, iritarea mă face să-mi încordez maxilarul; aici știrile se ocupă de naveta zilnică, nu de moartea surorii mele.

— Îmi permiți?

Seb îmi ia bagajul și ridică din sprâncene când îl simte atât de ușor. Hainele pentru doar trei zile fac călătoria simplă. Urcăm treptele, unul în urma celuilalt, când se întoarce brusc:

— Iartă-mă, te rog! Cu un deget tremurând, îmi atinge părul revărsat pe umăr. Sunteți perfect identice. Mai puțin...

— Ochii, știu.

Mă retrag în spațiul strâmt. Privirea de pe chipul lui mă tulbură. Este tânjire? Dorință? Pentru Angela, evident. Eu nu sunt decât un trist substituent pentru ceea ce ne-a fost luat amândurora.

Seb se apleacă mai aproape, iar mirosul lui este prăfuit, ca al unei biblioteci sau al unei haine scoase de la depozitarea pentru iarnă.

— Iartă-mă. Ai un ochi verde?

Încuviințez din cap, lipindu-mă de balustrada scării. Metalul apasă deasupra rinichilor.

— Angela îi are pe amândoi căprui. E singura diferență dintre noi. Fenotipică.

Ca gemene identice, Angela și cu mine am avut parte toată viața de genul ăsta de reacții. Priviri lungi, chicoteli uimite. Pentru mine nu-i nimic nou, iar din partea lui Seb, în situația asta, este mai mult decât lipsit de tact, chiar dacă și el este în doliu.

— Foarte neobișnuit pentru o chinezoaică. Pe jumătate chinezoaică, desigur. Probabil că verdele vine din partea voastră scoțiană, oftează el. Angela era foarte mândră de moștenirea voastră mixtă.

Seb se dizolvă în lacrimi, scăpând geanta pe jos. Umerii lui largi se scutură, iar palmele mari îi ascund chipul. Apoi duce o mână la inimă. Arunc o privire spre etajul doi, după ajutor, pe urmă îndărăt, spre ușa de la intrare, dar suntem singuri. O parte din mine vrea să empatizeze cu el și să împărtășim experiențele pe care le-am avut cu Angela, să ne desfătăm cu amintiri despre ea și să ne oferim susținere reciprocă pe cât de bine putem. În schimb rămân împietrită, sperând că o să-și amintească cine este și cine sunt la fel de repede pe cât a cedat.

Un sughiț-suspin îi scapă printre degete.

Ridic mâna, ezit puțin, apoi îl bat ușor pe spate.

Habar n-am ce naiba să spun. Serios. Vreau doar să fac ce am venit să fac și să plec acasă. Eu însămi abia mă agăț de-un pai și nu-mi permit nicio secundă în care să consolez pe altcineva. O grimasă îmi alunecă pe chip în timp ce-mi amintesc tot materialul pe care-l am de revăzut, astfel încât să mă pun la punct pentru cursurile care încep într-o săptămână. Sună dur, însă faptul că încep în sfârșit facultatea de medicină este tot ce m-a menținut pe linia de plutire în aceste ultime săptămâni, în acești ultimi ani. Părinții mei și cu mine am lucrat în direcția asta din timpul liceului și abia acum este accesibilă. Pe de altă parte, Angela n-a fost niciodată interesată să urmeze o astfel de cale tradițională. Întotdeauna a ronțăit baghete în propriul ei ritm – obsedată de al Doilea Război Mondial, literatură și culturi de când eram copii. „Cucoana bizară lăsată pe dinafară”, îi plăcea să spună. Și așa a rămas ca doctorand în programul de istorie al Sorbonei.

Cel puțin asta hotărâse acum trei ani – ultima dată când vorbiserăm.

Seb trage prudent aer în piept.

— Scuză-mă, te rog. A fost o perioadă foarte grea. Îmi pare atât de rău, adică sigur că știi asta! mă săgețează cu ochii albastru-închis. Angela e sora ta. E...

— În regulă. Aș vrea doar să urc la apartamentul ei. Când te simți în stare, am adăugat, ușurată că se opriese din hohotit.

Asta înseamnă că sunt lipsită de inimă? Nu. Mă face pragmatică, eficientă și, fără îndoială, înnămolită într-o etapă egoistă a durerii.

El își trage nasul zgomotos, apoi continuă în sus pe scară, cu geanta în mână. Ne mișcăm în ritm melancolic. Când ajungem la palierul de la etajul Angelei, Seb se întoarce spre mine cu un zâmbet slab. Aștept

stingherită, în timp ce se scotocește prin buzunare după cheie.

— Îmi pare rău, nu știu mare lucru despre tine, încep eu. Locuiești aici? De când o cunoști...

„Nu!”

— De când ai cunoscut-o pe sora mea?

Face o pauză și studiază inelul cheilor. O lanternă de buzunar care atârnă de el sclipește în lumină.

— Nu ți-a spus prea multe despre mine?

Mă zbat să găsesc cuvintele potrivite. Sunt foarte conștientă cât de dureros ar putea fi.

— Nu. Adică, n-am prea vorbit în ultimii trei ani. De la înmormântarea părinților noștri.

Încuviințează.

— Mă temeam de asta, era întotdeauna foarte retrasă. Nu trăiam împreună, dar eram într-o relație de un an înainte... înainte de atacul armat.

La auzul cuvintelor sunt împresurată de realitate într-un fel care nu existase când procesasem detaliile singură, în San Diego. Cobor nișel garda.

— Știi, e-mailurile tale au fost cam derutante la început. Ai zis că Angela a dispărut în timpul unui atentat cu focuri de armă la universitate, apoi ai scris c-a murit. Am crezut c-a fost împușcată, dar poliția spune c-a găsit-o în Sena. Așa e? Atacatorul a luat-o cu el?

— N-ai vorbit cu cineva care să fi știut engleza?

— Inspectorul a vorbit în engleză, dar legătura telefonică a fost proastă de fiecare dată.

Seb răsucește o cheie străveche într-o ușa cenușie, singura din holul acesta nedecorat.

— Înțeleg. Am fost atât de tulburat când ți-am scris, încât e posibil ca engleza mea să nu fi fost prea grozavă. Angela a dispărut în timpul haosului cauzat de atentat, iar atacatorul s-a sinucis. Trupul i-a fost găsit

zece zile mai târziu în Sena, neputând fi identificat decât după tatuaj. Poliția tot nu știe cine-i răspunzător pentru moartea ei.

— Tatuaj?

— Cel de pe gleznă.

Se oprește și-și ridică cracul pantalonului, dând la iveală un simbol astrologic al Gemenilor aflat pe gleznă. Două coloane verticale prinse de curbe orizontale – un numeral roman doi, curbat sus și jos. Simbolul gemenilor.

— Ni le-am făcut împreună într-o zi, după ce a spus că eu eram cealaltă jumătate a ei. Geamănul ei. La figurat, desigur, adaugă el, observându-mi reacția.

Durerea pe care o simt pulsează peste tot, străpungându-mi falca. Angela refuzase să vină acasă pentru înmormântarea mamei și a tatei. Apoi avusese tupeul să mă înlocuiască pe mine, singura rudă care îi rămăsese, cu mocofanul ăsta – chiar și la figurat.

Un val rece de remușcare îmi înlocuiește indignarea. N-o să mai am niciodată șansa să mă ciorovăi cu ea. Să mă împac și să-mi cer scuze pentru propriile mele acțiuni egoiste de acum niște ani buni. Sora mea s-a dus.

Lacrimi proaspete îmi înțepă ochii.

— Intrăm?

Seb nu se mișcă. În schimb, pune o mână pe umărul meu.

— O s-o identifici, apoi o să mă ajuți să-i golesc apartamentul, da? Aș vrea, de asemenea, să-i refacem ultimii pași împreună, dacă crezi că-i posibil. Poliția nu știe cum a ajuns din campus în Sena. Niciun alt student n-a fost îndepărtat în felul ăsta din zona facultății. Trebuie să aflăm cine a vizat-o și ce s-a întâmplat. N-aș putea

niciodată să înlocuiesc cunoștințele unui adevărat geamăn, adaugă el, plecând capul.

Genele lungi, de felul celor care ar face geloasă orice gospodină din Orange County, i se lipesc de piele, încă umede. Încuviințez din cap. Pentru prima dată de când am sosit, se aprinde o scânteie de speranță că venirea aici a fost acțiunea corectă. Îi sunt datoare Angelei să aflu mai multe despre ultimii ei ani. Să cunosc oame-nii și viața pe care și-o alesese.

Bărbatul deschide ușa, lăsându-mă să trec prima. Pe o tablă albă de deasupra unui birou din capătul îndepărtat al garsonierei Angelei se află mângălelele ei familiare. Pulsul mi se iutește când îi văd scrisul – poate unul dintre ultimele lucruri pe care le-a notat vreodată.

Dar în timp ce Seb închide ușa și o încuie în urma noastră, îmi dau seama că pe tabla albă nu sunt cuvinte în engleză sau franceză. În schimb, recunosc limbajul din copilărie pe care îl inventaserăm Angela și cu mine, cel pe care-l foloseam mereu când nu voiam ca părinții noștri să afle ceva. Pe măsură ce am înaintat în vârstă și relația noastră s-a răcit, limbajul ajunsese o revenire la timpuri mai inocente.

Mă apropiu încet de tablă, în timp ce Seb se duce la frigiderul din colț.

Literele grecești din scrisul înclinat al Angelei acoperă majoritatea tablei. Orice puști obișnuit din San Diego ar considera probabil greaca o limbă extraterestră – mai ales cu literele scrise invers și cu susul în jos, așa cum sunt aici –, dar nu și noi două. Punctele și liniile ondulate ce decorează părțile superioare plate ale simbolurilor formează un model familiar. Absorb cuvintele la fel de nonșalant ca și cum ar fi trecut câteva

săptămâni, nu câțiva ani de când sora mea și cu mine am făcut ultima dată schimb de notițe.

Prea nonșalant. Prea repede ca să le înțeleg cu adevărat sensul. Citesc a doua oară. A treia. Clipesc, iar simbolurile îmi pulsează prin pleoape și incendiază păsuirea calmă și scurtă pe care am simțit-o adineauri.

— Ți-e sete? Foame? Cum te simți?

Seb scotocește prin dulapurile din chicinetă, apoi se oprește când nu răspund.

Fiecare firisor de păr expus de pe picioare, mâini și ceafă îmi este zbârlit. Mesajul Angelei îmi spune:

TRĂIESC. NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI.

— Shayna? aud vocea lui Sebastien lângă ureche. Cum te simți?

„În nimeni.“ Nici măcar în prietenul ei? Bărbatul care are cheia locuinței ei și mâini cât aparatele de vafe.

Mă întorc cu fața spre pieptul lui cât un butoiăș și-mi ridic privirea spre a lui.

— Moartă de sete.

